

svangerskabsuge. Det skyldes, at den omgang med menneskeligt liv, der fører til, at sunde fostre fratages retten til livet, byder mange mennesker imod.

Der er dog et stort flertal af partier, herunder Venstre, som accepterer, at loven er en nødvendig del af et moderne samfunds regelsæt, hvor respekten for kvinders selvbestemmelse også vejer tungt, men vi opfatter provokeret abort som en nødløsning, og vi ser helst, at denne ret til fri abort bliver brugt mindst muligt, så antallet af provokerede aborter kan bringes ned.

Da loven blev vedtaget i 1973, udtalte Retsudvalgets medlemmer, at abort er en uønsket løsning, og denne holdning er stadig meget udbredt. Det er på den baggrund ret mistrøstigt at notere, at selv om aborttallet er faldende, så foretages der stadig væk 17.000-18.000 aborter om året – et skuffende højt tal på baggrund af de mange muligheder, der er for at undgå graviditet, der er uønsket.

På den anden side kan man så glæde sig over, at det dog har været muligt at fremkalde en reduktion i antallet af provokerede aborter. Som det allerede har været nævnt, skal nedsættelsen af aborttallet ses i sammenhæng med indsatsen for at forebygge aids. Skal vi vedvarende have nedbragt aborttallet, ja, så skal de unge sikres en kvalificeret rådgivning.

Det er ulykkeligvis sådan, at undersøgelser gang på gang afslører, at den reelle viden hos unge om antikonception befinder sig på et lave-re niveau, end man almindeligvis antager. Meget tyder på, at unge mennesker er mere modtagelige for denne type information, når den formidles af sundhedspersonale, end når den indgår i folkeskolens almindelige undervisning.

Men abortloven trænger nu til at blive set efter i sømmene. Det er faktisk ved at være flere år siden, at nogle sønderjyske jordemødre rettede en kraftig kritik af loven, fordi den giver mulighed for sene aborter helt uden nogen øvre aldersgrænse for fostre. De pågældende jordemødre har gentagne gange appelleret til regering og Folketing om at løse dette alvorlige etiske problem ved at indføre regler i lighed med dem, der er gældende i Sverige og Norge, om at indføre en overgrænse for provokeret abort på levedygtige fostre. De pågældende jordemødre finder det etisk uacceptabelt at medvirke til abort på levedygtige fostre, dvs. fostre, som kunne have levet, hvis de var blevet sat i verden ved en spontan abort.

Den teknologiske udvikling gør det i dag muligt at redde livet på fostre født efter den 20. svangerskabsuge og i enkeltstående tilfælde fostre født efter 18. svangerskabsuge. Samtidig kan abortsamråd tillade abort på fostre på samme udviklingsniveau. Kan vi leve med det dilemma, at samfundet på en og samme tid tilbyder at redde liv og at afbryde liv på levedygtige fostre på samme alder? Svaret må være nej.

Ifølge de ovennævnte jordemødre bliver situationen helt ubærlig, når en abort på et udviklet foster mislykkes, så der fødes et levende, men stærkt skadet barn. Fødselshjælperne kommer her i et uløseligt dilemma. Skal der iværksættes livreddende behandling? Har et levendefødt barn ret til en sådan behandling, eller skal processen med at standse livet fortsætte?

Sundhedspersonalet har generelt den opgave at drage omsorg for, at levedygtige mennesker får hjælp til at overleve. Hvornår har det ufødte liv ret til og krav på beskyttelse? Er det rimeligt, at samfundet kan fratage værgeløse personer retten til livet på social indikation? Skal et levedygtigt fosters tarv vige for sociale hensyn?

Jeg vil gerne opfordre regeringen til ikke blot at arbejde med at reducere antallet af aborter inden 12. svangerskabsuge, men sandelig også til at skride til handling og få standset det helt uacceptable forhold, at vi her i landet i modsætning til Norge og Sverige ombringer levedygtige fostre af rent sociale årsager.

Venstre kan støtte det fremsatte forslag til vedtagelse.

Henriette Kjær (KF):

En abort er altid en ulykkelig og problematisk ting. Jeg tror ikke, man kan finde en kvinde, der vil påstå noget andet. Det må derfor være et mål, at antallet af provokerede aborter bliver så lavt som muligt. Vi kan derfor også være enige med Kristeligt Folkeparti i deres sigte med denne forespørgsel. Og kan vi gøre indsatsen mere målrettet på dette område, er Det Konservative Folkeparti villige til at medvirke.

Lad mig dog slå fast med det samme, at vi i Det Konservative Folkeparti er tilfredse med, at en ulykkelig gravid kan få foretaget en abort inden 12. graviditetsuge. Det ønsker vi ikke at ændre på.

Kan vi styrke indsatsen i forebyggelsesøjemed, og kan vi hjælpe nogen med råd og støtte, så det faktisk bliver muligt for dem at gennemføre graviditeten og få barnet, er meget nået. Derfor er der behov for en synliggørelse af de